Ksenija Erdela Lah

JEŽEK JANKO IN PRIJATELJI

Ilustrirala KSENIJA ERDELA LAH

Ksenija Erdela Lah

Ježek Janko in prijatelji

Ilustrirala: Ksenija Erdela Lah

Založila: REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje: 2026

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 303451907
ISBN 978-961-97565-8-4 (PDF)

ZAČELA SE JE JESEN. GOZD JE KAR ŽAREL V PISANIH BARVAH. LISTI SO PLESALI, RAHEL VETRIČ JIH JE NOSIL PO ZRAKU.

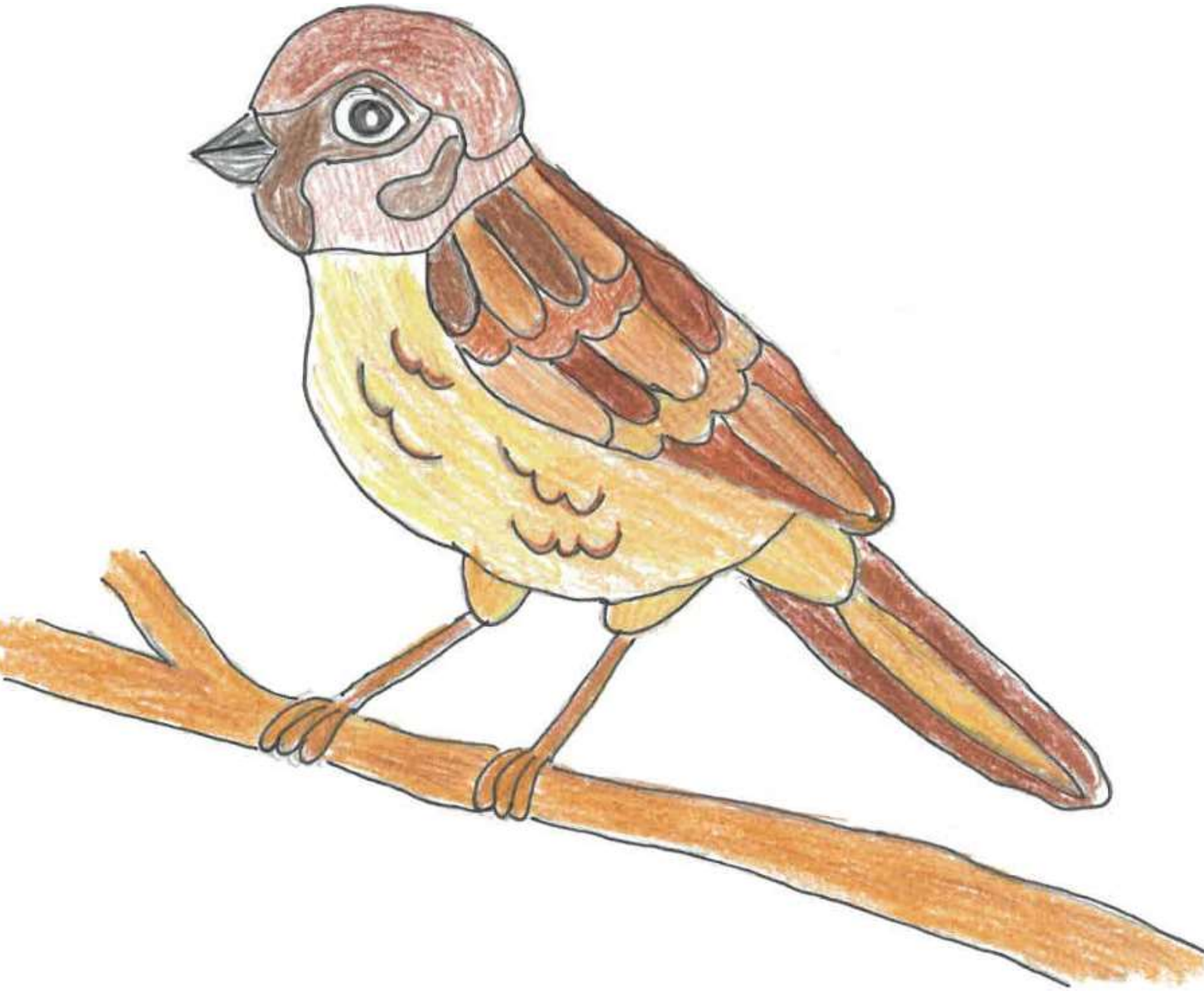

JEŽEK JANKO SE JE ODPRAVLJAL NA OBISK K PRIJATELJU ZAJČKU ZLATKU. ŽE PREJŠNJI TEDEN STA SE DOGOVORILA, DA SE BOSTA SKUPAJ IGRALA.

MAMA JE JANKA VPRAŠALA, ALI VE, KJE JE ZAJČEK ZLATKO DOMA. »SEVEDA!« JI JE ODGOVORIL IN ŽE ZAPRL VRATA ZA SEBOJ. NI JE VEČ SLIŠAL, KO MU JE REKLA, DA NAJ BO V GOZDU PAZLJIV.

POT SKOZI GOZD GA JE NAVDUŠILA. HODIL JE NAJPREJ PO GOZDNI POTKI, NATO PA JE ZAGLEDAL VRABČKA VINKA.

ZANIMALO GA JE, KAJ POČNE, ZATO MU JE SLEDIL. TO JE BILA ZANIMIVA DOGODIVŠČINA. KOMAJ MU JE SLEDIL. NEKAJKRAT GA JE ŽE IZGUBIL IZPRED OČI. NI PA OBUPAL. VZTRAJNOST JE NJEGOVA DOBRA LASTNOST.

ŽE KO JE BIL ZELO MAJHEN, STA MU STARŠA GOVORILA, DA NE SME OBUPATI. ČE SI NEKAJ ŽELI, NAJ VZTRAJA IN PRIŠEL BO DO CILJA. NA ZAČETKU JIMA NI VERJEL, SAJ JE MISLIL, DA MU TO GOVORITA, KER JE NJUN. KMALU JE PA UGOTOVIL, DA IMATA STARŠA PRAV. NIČ NE DOSEŽEŠ V PRVEM HIPU. VEDNO JE TREBA VLOŽITI NEKAJ TRUDA, NEKAJ DELA IN BITI MORAŠ RAVNO DOVOLJ TRMAST, DA PRIDEŠ DO CILJA, KI SI SI GA ZADAL.

TAKO JE RAZMIŠLJAL IN OPAZOVAL PISANE LISTKE. VRABČEK VINKO JE MEDTEM ŽE ODLETEL. JEŽEK JANKO JE OSTAL SAM.

POTEM JE OPAZIL VEVERICO, KI SI JE ZLAGALA LEŠNIKE NA KUP. BILA JE PRAVA UMETNICA. LE KAKO JI TO USPEVA? VEVERICA JE BILA TAKO ZATOPLJENA V SVOJO IGRO, DA JEŽKA SPLOH NI OPAZILA.

OPAZOVAL JO JE. POTEM PA JE POGLEDAL OKROG SEBE IN OPAZIL, DA TEGA DELA GOZDA NE POZNA, DA TU ŠE NI BIL. PRESTRAŠIL SE JE IN ZAČEL JOKATI.

SLIŠALA GA JE VEVERICA. VPRAŠALA GA JE, KAJ SE JE ZGODILO. JEŽEK JI JE POJASNIL, DA SE JE IZGUBIL IN DA NE VE, KJE JE NJEGOV DOM.

JEŽEK JANKO JE SE Z VEVERICO POGOVARJAL ŠE KAR NEKAJ ČASA. TOLAŽILA GA JE IN RAZMIŠLJALA STA, KAKO LAHKO REŠITA NASTALO TEŽAVO. PO POGOVORU STA SE IGRALA Z LEŠNIKI. IZVEDEL JE, DA JE VEVERICI IME VERICA. A IGRA JE POMAGALA LE NEKAJ ČASA.

ZOPET SE JE SPOMNIL, DA SE JE IZGUBIL. SPOMNIL SE JE NA MAMICO, KI JE ZJUTRAJ NI POSLUŠAL DO KONCA. »LE ZAKAJ SEM ZALOPUTNIL Z VRATI? ZAKAJ NISEM ZAKLJUČIL POGOVORA, SE POSLOVIL, JE OBJEL …« JEŽEK JANKO JE GLASNO ZAJOKAL. TUDI PRIJATELJ ZLATKO GA ŽE VERJETNO NESTRPNO PRIČAKUJE.

»GREVA SKUPAJ POISKAT TVOJ DOM!« JE PREDLAGALA VEVERICA VERICA. RAZMIŠLJALA STA, V KATERO SMER NAJ ZAVIJETA. VEVERICA VERICA JE VZELA CULO, V KATERO JE DALA NEKAJ LEŠNIKOV IN RAZISKOVANJE SE JE PRIČELO.

V TISTEM TRENUTKU JE PRILETEL VRABČEK VINKO. PREPOZNAL JE JEŽKA JANKA IN MU ŠE ON PONUDIL POMOČ.

»KAKO SE BOVA LOTILA ISKANJA?« JE VPRAŠAL JANKO. VRABČEK VINKO JE IMEL TAKOJ IDEJO. DOMOV JE ŠEL ISKAT SESTRICO VIKO. »VEČ NAS BO, LAŽJE NAM BO!« JE BIL PREPRIČAN VRABČEK VINKO. JEŽEK JANKO JE BIL VESEL. LE KAJ BI SI SAM ZAČEL V GOZDU!

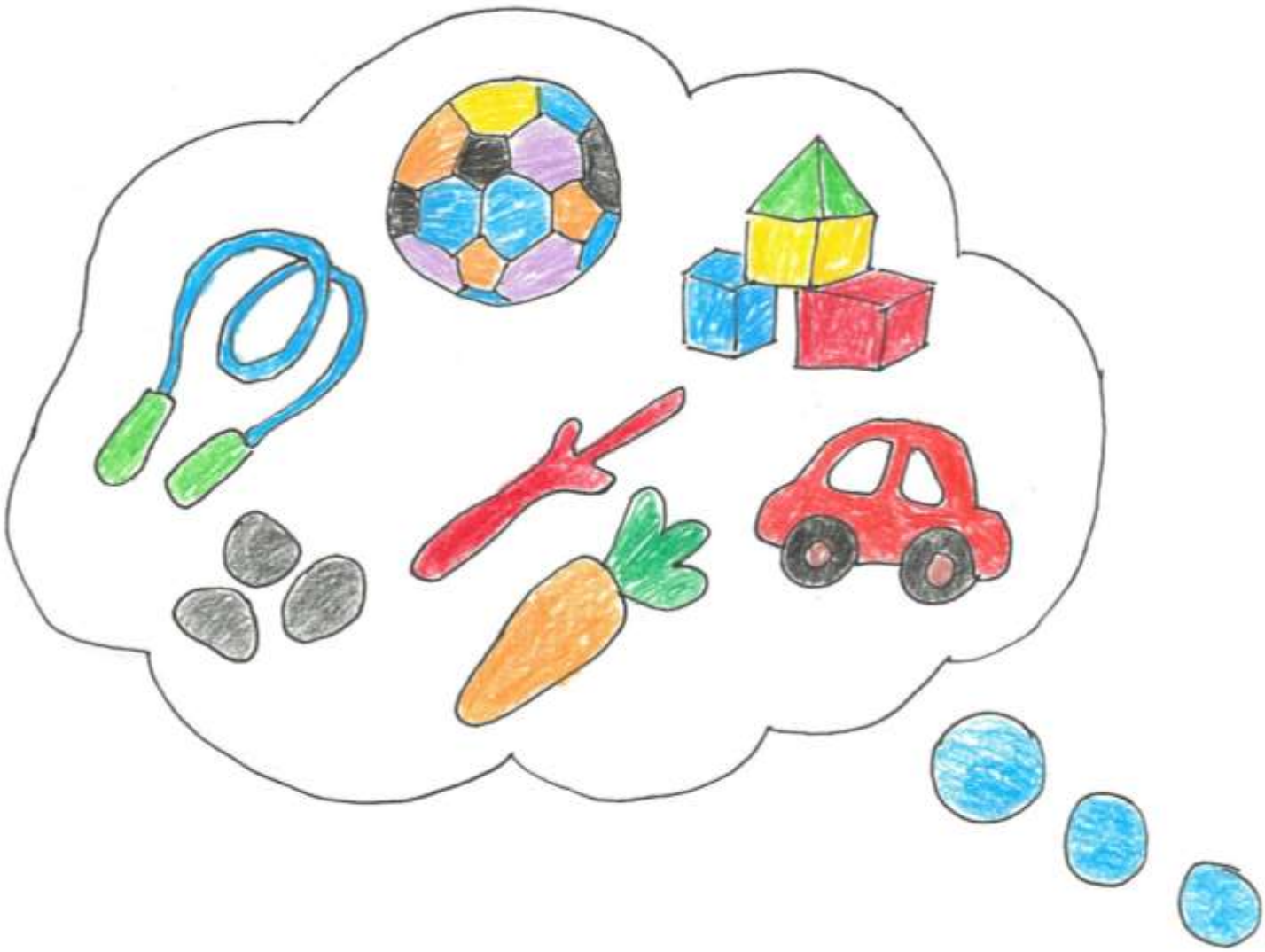
VRABČKA STA LETALA NAD DREVESI, MED KROŠNJAMI, JANKO PA JE TEKAL PO PODRASTI. VEVERICA VERICA JIM JE TUDI POMAGALA. SLEDILA JIM JE. SKAKALA JE Z VEJE NA VEJO.

ZLATKO JE JANKA ČAKAL ŽE VSO POPOLDNE. MALO JE SE ŽE JEZIL. »JANKO JE OBLJUBIL, DA PRIDE. LE KJE HODI TAKO DOLGO?«

IGRE JE PRIPRAVLJAL ŽE VSO DOPOLDNE IN IMEL JE PRIPRAVLJENIH MNOGO IDEJ ZA IGRANJE V TEM POPOLDNEVU. VESELIL SE JE DRUŽENJA Z JANKOM. KO JE TAKO RAZMIŠLJAL, PA JE NEKAJ SLIŠAL. NI BIL PREPRIČAN KAJ, AMPAK NEKAJ SE JE DOGAJALO.

VRABČKA STA NAŠLA ZLATKOV DOM. JANKO JE BIL NAVDUŠEN. KONČNO … »KAKŠNA SREČA, DA IMAM PRIJATELJE. BREZ NJIH MI ZAGOTOVO NE BI USPELO!« SI JE MISLIL JEŽEK JANKO.

IGRALI SO SE SKUPAJ CELO POPOLDNE. DOGOVORILI SO SE, DA SE BODO ŠE VEČKRAT SKUPAJ IGRALI.

JEŽEK JANKO JE SPOZNAL, KAJ POMENI IMETI PRAVE PRIJATELJE.

